No. 128.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag **25 October.**

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Redevoering van den Minister Baud.

In haar No. van 18. dezer, geeft ons de *Staats-Courant* reeds voorloopig een fragment van deze redevoering, omdat, zegt zij, in eene noot, « verscheidene dagbladen « sedert stukken, tegen die woorden [des Ministers] gerigt, « hebben opgenomen, waarin hetgeen door Zijne Excel« lentie was gezegd, niet naauwkeurig is herhaald."

Die woorden betreffen de eenstemmigheid van beginselen, van bedoelingen en inzigten, die, ZExc., naar men beweerde, gezegd had, bij 's Konings Ministers, tegenwoordig, te bestaan.

Maar, zie hier wat ZExc. gezegd had:

« Door mijne betrekking, dagelijks deelnemende aan de « bijeenkomsten van 's Konings Ministers, en daardoor be« kend met hetgeen in die vergaderingen omgaat, heb ik « hier, tot mijne *overgroote verbazing*, voor het eerst « vernomen, dat er onder hen geene eenstemmigheid be« staat, dat het heil des vaderlands afhangt van de zamen« stelling van een zoogenaamd *collectief Ministerie*."

Door dit woord: COLLECTIEF te bezigen, heeft ZExc. intusschen verwarring in de begrippen gebragt, en de aandacht van het eigenlijke vraagpunt afgeleid.

Van een *collectief* Ministerie toch, in dien zin, dat, wanneer één Minister eene overtreding beging, *allen* deswege zouden verantwoordelijk zijn en kunnen gestraft worden: of wanneer de vertegenwoordiging betoonde, dat één dier Ambtenaren bij haar geen vertrouwen vond, *allen* behoorden af te treden, — in *dien* zin was er, zooveel wij weten, nergens aangedrongen op wijziging in de zamenstelling van het Ministerie: en ZExc. ving dus hier eenen strijd aan tegen eenen windmolen, — van zijne eigene schepping.

Maar, wat men in de dagbladen, wat men in staatkundige gesprekken, wat men in de Tweede Kamer, als noodzakelijk had opgegeven was: een HOMOGEEN MINISTERIE; dat wilde zeggen: een Ministerie van *gelijksoortige bestanddeelen*; van mannen, welker staatkundige beginselen, inzigten en bedoelingen, welker beschouwing van de behoeften en den toestand des lands *overeenstemden*; die zich daardoor *aaneensloten*, en, ook bij al hunne op zich zelve staande handelingen, naar de verwezenlijking van een te voren beraamd, wèloverwogen en met onderling goedvinden vastgesteld *algemeen* plan handelden; waardoor dan van zelve éénheid in alle maatregelen van bestuur, en bijgevolg kracht en vertrouwen naar binnen en naar buiten moesten geboren worden; terwijl die eenstemmigheid ook dáárin moest bestaan, dat al de leden van den Ministerraad het vertrouwen van het verlichte en weldenkende gedeelte der natie bezaten.

Een Ministerie, op *die* wijze zamengesteld, was het, wat men vrij algemeen verlangde, en waarvoor men de benaming van *homogeen* bezigde.

Door zich te houden, als begreep ZExc. niet, dat men den wensch in *dien* zin te kennen gaf, ontstonden voor ZExc. twee voordeelen:

1°. behoefde de Minister nu niet aan te toonen, dat men dáárdoor iets verkeerds, iets schadelijks, iets onwettigs verlangde; hetgeen hem *anders* zeer moeijelijk zou zijn gevallen;

2°. door aan den wensch eene andere, eene veel ruimere beteekenis te geven, kon ZExc. *overgroote verbazing toonen*, en... met de Grondwet voor den dag komen, en beweren, dat een *Collectief* Ministerie, in den zin van *collectieve verantwoordelykheid*, geenszins met onze staatsregeling overeenstemde; en, waar men de Grondwet op zijde had, daar, meende ZExc., was de overwinning behaald; want — deze staat nog vooreerst vast.

Maar, men begint in dezen tijd wat scherper toe te zien, en laat zich niet zoo ligt op de zij- en slingerpaden van onjuiste nevenbegrippen afleiden. Men laat zich niet overtuigen, iets gezegd of gewenscht te hebben, wat men niet gedacht had.

Daar ZExc. dus hier tegen eenen windmolen van eigene schepping is te velde getrokken, heeft Dezelve niets wezenlijks behaald, betoogd of bewezen; maar wel heeft ZExc. het publiek een meer helder inzigt verschaft, in zijne bekrompene wijze van beschouwing, ten aanzien van hetgeen, in eenen constitutionelen Staat behoefte, noodzakelijkheid is.

ZExc. toch, vindt er geen bezwaar in, dat er, in zulk eenen Staat, niet naar gelijke, *algemeene* beginselen gehandeld worde; dat ieder hoofd van Departement maar in *zynen* kring, naar eigene beginselen, inzigten en bedoelingen te werk ga, onverschillig naar hoedanige de overige Ambtgenooten handelen. ZExc. draagt er zelfs roem op, zoo geheel vrij, zoo onafhankelijk op zich zelven te staan.

« Ik behoor, dus spreekt ZExc., niet tot de soort van « menschen, die men *bemoeiallen* noemt; — ik laat « mij daarom niet in met de zaken mijner Ambtgenoo« ten, — met zaken, waarvoor zij persoonlijk verantwoor« delijk zijn, — met zaken, waarvan zij de verantwoor« lijkheid uitdrukkelijk op zich nemen, door het bij de Grond« wet voorgeschrevene *contreseing*. Ik kan dan ook niet « zeggen, dat al de handelingen en beslissingen mijner « Ambtgenooten met mijne beschouwingen overeenkomen; « want ik draag er geene kennis van. Maar dit kan ik « zeggen, dat de *zaken*, omtrent welke eenheid gevorderd « wordt, steeds in den raad der Ministers, niet zelden « onder des Konings eigen voorzittersschap, worden be« handeld; dat die behandeling steeds gelegenheid geeft tot « eene vrije wisseling van gedachten; — en dat zij *meest* « *altoos* leidt tot eene eenstemmige beslissing."

Van welken aard nu de zaken zijn, omtrent welke eenheid zou kunnen gevorderd worden, en hoe groot derzelver getal is, kan men min of meer opmaken uit de voorbeelden, daarvan door den Minister aangehaald, als b. v. het beginsel of er eene één- of tweejarige Begrooting zou worden voorgedragen;

« de redenering, welke men vergeleken heeft bij het « werk eens *spitsvindigen procureurs*: de beslissing, of zulke « uitdrukkingen wel zouden zijn overeen te brengen met « de parlementaire voegzaamheid."

Omtrent *zulke* zaken, zou eenstemmigheid bij de Ministers kunnen gevorderd worden, en werkelijk bestaan; maar, of de eene Minister bij zijn Departement naar bezuiniging streeft, en de ander van het beginsel uitgaat, dat, hoemeer schuld een land heeft, hoe welvarender het volk zijn moet;

of de eene Minister voor duidelijkheid in de financien en de ander voor duisterheid in dezelve gestemd is;

of de eene Minister, voor zooveel zijn Departement betreft, streeft naar eene wetgeving voor het volk, in milden, vrijzinnigen geest, en de ander, bij zijn Departement, aan eene tegenovergestelde handelwijs de voorkeur geeft;

of de eene Minister eene bepaling der grondwet in *dezen* zin opvat en uitlegt, en gene in eenen *anderen*;

of de eene Minister meent, dat de behoeften der natie en de voortgang des tijds eene nadere herziening der grondwet noodzakelijk maken, en de andere *niet*;

of de eene Minister eenen collega van deze staatkundige beginselen nevens zich verlangt, en de ander eenen ambtgenoot van geheel tegenovergestelde;

of de eene Minister den Koning raad geeft in *dezen*, de ander in geheel tegenovergestelden geest;

of de eene Minister bemoeijing der wetgevende magt, binnen zekere perken, met de aangelegenheden der overzeesche bezittingen voor het heil des lands dienstbaar acht, en de ander daarvan een afschuw heeft, als van de pest;

of de eene Minister oordeelt, dat een CLÉBAN, zoo hij regt heeft, regt moest erlangen, en zoo neen, dan wegens laster moest gestraft worden, tot handhaving van de eer der regering en het vertrouwen op hare daden; en de andere beter oordeelt, op zulke beschuldigingen te zwijgen; en den klager maar de waardigheid van eenen Minister straffeloos te laten aanranden;

of de eene Minister de vriendschap van *dezen* Staat voor ons land van gewigt rekent, en de ander die van *genen* Staat;

of de eene Minister een vriend is van vrijen handel, de ander van verbodswetten;

of de een het belang wil bevorderen van *alle* klassen der maatschappij zonder onderscheid, de ander slechts het welzijn van eene *enkele*;

of de eene Minister de Staten-Generaal beschouwt, als ware vertegenwoordigers des volks, welker wenken en woorden, deswege, ernstige behartiging verdienen; en de ander op hen neerziet, als op eenen troep lastige bedillers en *bemoeiallen*, die men zoo weinig moet inwilligen, als men kan, en zoo mogelijk moest afschaffen, of magteloos maken; — zie, deze en nog een groot aantal andere zaken zijn dingen, waaromtrent, volgens den heer BAUD, geene eenstemmigheid noodig is; welke ieder hoofd van een departement, zoo veel ze *hem* aangaan, bekookt en bedistelt, naar zijne bijzondere meening, of naar gelang van den invloed, dien hij op den Vorst kan uitoefenen; waarmede andere ambtgenooten, voor zoover hun departement er niet dadelijk bij betrokken is, zich niet mogen of behooren te bemoeijen; — en al wordt er dan links en regts, op de meest wonderlijk tegenstrijdige wijze *door de regering*, (want men veronderstelt altijd, dat er zulk eene bestaat,) gehandeld, dat kan geen kwaad; dat geeft een gunstig denkbeeld van het Bestuur; dat geeft aan hetzelve kracht en vertrouwen, en schept eerbied voor de wijsheid en het doorzigt van den Vorst.

Ziedaar zoo ongeveer de belijdenis, de meening van den heer BAUD, en hetgeen Z. Exc. schijnt te oordeelen, dat door onze grondwet, die ieder hoofd van een departement op zichzelven plaatste en voor zich-zelven verantwoordelijk stelde, bedoeld en gewild wordt.

Maar, zoo dit ZExc[s]. begéerte is, welker bevrediging ZExc. voortdurend zou in staat stellen, naar eigene inzigten, onze gewigtige overzeesche bezittingen te besturen of te doen besturen, en aldaar, des verkiezènde, dus ook met de particulieren te doen handelen, zoo als de Heer CLÉBAN beweert, dat HIJ behandeld is, — wij mogen daarentegen als zeker aannemen, dat al wat onder de natie verlicht denkt, en het ware belang des lands en der regering inziet, met ZExc. in gevoelen verschilt, en er *zeer* naar verlangt, dat Z. M., ofschoon de Grondwet geen verantwoordelijk Ministerie, in den zin van *collectieve* verantwoordelijkheid voorschrijft, nogtans order stelle, dat er een *homogeen* Ministerie tot stand kome, welks Leden, het vertrouwen der natie bezittende, van gelijke beginselen, inzigten en bedoelingen uitgaan, en daardoor kracht en éénheid aan het Bestuur verschaffen moeten.

Geneeskundige wetgeving, en regtsmagt.

Bij alle volken, die op beschaving aanspraak maken, besloeg de geneeskunde, (dus sprak onlangs een begaafd redenaar) eene belangrijke plaats, in het gebied der wetgeving. Ook in Nederland bestaan wetten, die de uitoefening dier kunst regelen. Uit den aard der zake, zijn die wetten tweeledig: I. Zij verzekeren den burger, dat alleen aan beproefden en beproefd verklaarden de uitoefening der geneeskunde zal worden toegestaan. II. Zij verzekeren den geneeskundige tegen de baatzuchtige ondankbaarheid zijner patienten. In beide opzigten laten de Nederlandsche geneeskundige wetten zeer veel te wenschen over. Men denke hier, ad. I., slechts (om andermaal de woorden des boven gedachten redenaars tot de onze te maken) aan die in een mystiek gewaad gekleede vreemdelingen, met den langen blaauwen mantel en den breeden ronden hoed, of aan die elegant gekleede, maar niet minder indringende Göttinger studenten, die telken jare, den trekvogelen gelijk, naar onze gewesten reizen, eenigen tijd hier vertoeven en den eenvoudigen landman zijn geld, en, wat meer zegt, dan dit, zijne gezondheid, zoo niet zijn leven, ontrooven. Men denke aan zoo menige kwakzalverachtige aankondiging van geheime geneesmiddelen, van den eenvoudigen *haarlemmer olie* tot aan de meer elegante *« rémèdes pour guérir les maladies secrètes en peu de jours."* Hier, is het eene oude vrouw, die liesbreuken met pleisters geneest; elders een Artsenijmenger, die, omtrent eene ongesteldheid geraadpleegd wordende, drankjes gereed maakt en verkoopt, naar recepten van eenen geneesheer, vaak voor eene gansch andere ongesteldheid voorgeschreven; ginds eene minne, die der kraamvrouw verbiedt, wat de Doctor veroorlooft, — en omgekeerd. Maar het ware gemakkelijker eenen inventarisene lijst van alle on-

geoorloofde, nogtans ongestraft voortdurende inbreuken op de geneeskundige wetten op te maken. Ad. II. denke men aan het al te spoedig verjaren der rekeningen van geneeskundigen; aan het onbillijke om alleen de rekening der laatste ziekte onder de preferente schulden te rangschikken; en dat in een land, waar de voornaamste lieden eene eer er in stellen, eerst in het derde of vierde jaar hunne rekeningen te betalen. Men denke vooral aan de onbelemmerde concurrentie, die reeds de apothekers te gronde rigt en de genees- en heelkundigen eerlang met hetzelfde lot dreigt. Zouden de genees- heel- en artsenijmengkundigen minder aanspraak hebben op zoodanige beperking, dan de Notarissen, de Schoolmeesters ja zelfs de rondventers van loterijbriefjes? Wie zou dit durven beweren, die eenig denkbeeld heeft van den gewigtigen invloed der geneeskunde op het leven en de gezondheid der staatsburgers? Wie zou dit durven beweren, die eenigzins heeft nagegaan, hoe hoogst zeldzaam een geneeskundige door de regtbanken werd veroordeeld wegens strafbare daden in de uitoefening zijner praktijk? of zouden wij dit niet als een bewijs voor het doorgaand loffelijk gedrag der geneeskundigen mogen bijbrengen?

Maar, bij het zeldzame zoodaniger bestraffing, wekt deze dan ook te meerdere belangstelling, te meerdere opspraak, vooral wanneer de hoogste straf de suspensie of intrekking van het patent, gedurende een geheel jaar, wordt uitgesproken; om dat dit doet veronderstellen, dat de schuldige reeds meermalen de wetten heeft overtreden: zijnde de suspensie alleen tegen *recidiven* bedreigd. Bij de toepassing eener zoo allergewigtigste straf, die den veroordeelde tot den bedelstaf brengen kan, zou men dan ook *à priori* moeten veronderstellen, dat alle regtsvormen stiptelijk waren in acht genomen, opdat niet, volgens den regel: *la forme emporte le fond*, die uitspraak als nietig en van onwaarde zou kunnen worden gerecuseerd. Het is echter wel verre van daan, dat wij dit zouden kunnen toestemmen. Immers wordt deze allergewigtigste straf den *voor schuldig gehoudenen* slechts aangekondigd, door een *extract uit de notulen van Gedeputeerde Staten*, handelende op voordragt der Provinciale Geneeskundige Commissie. Op zoodanige allergebrekkigste wijze van regtspleging, werd dezer dagen eenen heelmeester van dit eiland deze geduchte straf opgelegd, en schoon wij de waarheid der hem te laste gelegde *onbetamelyke gedragingen* niet willen betwisten; schoon wij zelve redenen hebben, den bedoelden persoon een ander gevoel dan dat van hoogachting toe te dragen, — is echter het gevoel voor regt ons te diep in de borst gegrift, om niet de zaak, als zaak in het algemeen, tot een onderwerp onzer openbare beschouwingen te maken. Wij leven in eenen tijd, dat men niet te veel alle *exceptionele*, geheime of overhaaste regtsplegingen kan openbaar maken; waarin men den staatsburger niet te veel kan bekend houden met zijne *verpligtingen*, maar ook met zijne *regten*, dat is met de verpligtingen dergenen, die hij, als 's lands bestuurderen, gaarne den verschuldigden eerbied wil toebrengen, maar waarvoor hij nimmer in het stof mag kruipen, zonder alle gevoel zijner eigenwaarde met voeten te treden.

De vraag is dus: Maken de Gedeputeerde Staten, maken de Provinciale Geneeskundige Commissien eenen tak uit der regterlijke magt?

Met allen eerbied, verschuldigd aan die Edel Groot Achtbare — en aan de WelEdele Hoog Geleerde — Wel Edele Zeer Ervaren Heeren, meenen wij deze vraag ontkennend te moeten beantwoorden, omdat zij geen *forum* uitmaken; omdat zij geene deurwaarders in hunne dienst hebben, tot het doen der in regten vereischte *exploiten*; omdat bij hun geene *procureurs* zorg dragen, dat de processtukken in den vereischten vorm worden opgemaakt; omdat geene advocaten voor hunne balie pleiten: omdat zij geene getuigen kunnen beëedigen; omdat, in één woord, alle waarborgen ontbreken, dat de zaak des beklaagden onpartijdig en welwikkend zal worden behandeld.

Maar hoe is het dan mogelijk, dat een zoo achtbaar Collegie, als Gedeputeerde Staten, zich zoo iets onderwindt? waarop kan zoodanige handeling gegrond zijn?

Art. 30 van het reglement, betrekkelijk het Geneeskundig onderzoek en toevoorzigt, vastgesteld bij Koninklijk besluit, (*dus geen wet*) van 31 Mei 1818, (Staatsblad No. 24) is van den volgenden inhoud:

«Zij [de Commissien] hebben het regt, om, wanneer *grove, in de praktyk van eenigen tak der geneeskunst, begane misslagen* ter harer kennisse komen, dengenen, die daarvan beschuldigd wordt, voor zich te ontbieden, de zaak in questie te onderzoeken en, na eene onpartijdige beoordeeling, den beschuldigden te corrigeren, en vermeenende, dat de omstandigheden van dien aard zijn, hieromtrent spoedige of nadere voorzieningen behooren plaats te hebben, zullen zij daartoe eene gemotiveerde voordragt doen aan de Gedeputeerde Staten der Provincie."

Wij moeten dus aannemen, dat de Commissie zoodanige gemotiveerde voordragt aan de Gedeputeerde Staten hebbe gedaan. Daar echter, in het onderhavige geval, van geene *grove, in de prakt k begane misslagen* sprake is, maar de beschuldiging bestaat, in een doorgaand onbetamelijk gedrag, zoo zal het niet gemakkelijk zijn geweest, dit met de letter des reglements te doen rijmen; en daar 's mans gedrag sedert twintig jaren geene verandering heeft ondergaan, zoo is het vrij duister, waarom NU EERST daar in wordt voorzien? Wij willen ons niet verdiepen in een onderzoek, om tot de beantwoording dezer vraag te geraken.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 19 October. De berigten uit Spanje zijn treurig. Een bloedige worstelstrijd duurt in de Noordelijke provincien voort. Een opstand is te Kadix uitgebarsten. Arragon en Valencia schijnen op het punt van eenen opstand. Barcelona eindelijk ondergaat, onder het bewind harer junta van waakzaamheid, de gestrengste gevolgen van het revolutionaire stelsel.

BELGIE.

BRUSSEL, den 18 October. Men weet dat de Heer Carter, die zich hier met zijne menagerie bevindt, ons publiek tegenwoordig vergast op tooneelvoorstellingen in onzen schouwburg waarbij de hoofdrollen door leeuwen, tijgers en verder soortgelijk aanminnig personeel worden vervuld. Zoodanig eene voorstelling heeft ook Woensdag avond plaats gehad, tegen eene ontvangst van 5000 franken, en is opgevrolijkt geworden door het volgend na-spel.

Tegen het eindigen van de vertooning verschijnt de heer Carter met zijnen tijger op het tooneel. Eene mand met raauw vleesch is op ongeveerd drie pas van den souffleur, in het midden van het tooneel geplaatst. De heer Carter, geleidt den tijger tot voor de mand, het dier wil zich op het vleesch werpen; de heer Carter weerhoudt hem; de tijger blijft aanhouden; de heer Carter laat hem allengs eenigzins los, zoodat het den tijger eindelijk gelukt een homp vleesch te bemagtigen; nu gooit de heer Carter den ganschen tijger over zijnen schouder en vertrekt er mede van het tooneel. Bij eene vroegere voorstelling was dit alles volkomen wel gelukt, maar woensdag ging dit niet zoo vlot. De tijger het brok vleesch gegrepen hebbende, wierp zich lings af, de heer Carter loopt hem na, en wil hem grijpen, maar de tijger ontsnapt hem; de heer Carter grijpt hem op nieuw maar de voet glipt hem uit, en beide rollen tegen het voetlicht waarvan de lampen-glazen in duizend stukken springen; de tijger is nog maar een stap van het orchest; de verschrikte muzijkanten werpen zich over een en zetten het op een vluchten; een vreesselijk gegil verheft zich in de zaal, al de aanschouwers rijzen op en maken zich gereed het voorbeeld van het orchest te volgen. Eensklaps springt de tijger weder over eind en zich van het voetlicht verwijderende, werpt hij zich in het midden van een groep figuranten en dansers, loopt hun tusschen de beenen door en verdwijnt in de regtercoulissen waar zijne onverwachte verschijning niet weinig schrik verspreidt, doch waar de heer Carter hem andermaal grijpt, en, om hem niet weder los te laten.

Men kan zich ligtelijk verbeelden, welk een schrik en welk eene verwarring dit voorval, hetwelk overigens ter naauwernood eenige seconden geduurd heeft, op het tooneel en in de zaal verwekt heeft. De dames van het corps de ballet, gilden zonder adem te halen. Het publiek heeft door een wakker fluiten wraak genomen over den schrik, die men het had aangejaagd, maar is evenwel geeindigd met den heer Carter terug te roepen, die dan ook, met den tijger over den regter schouder, eene hulde is komen ontvangen, waarbij het evenwel hier en daar niet aan eenig gemor ontbrak.

Het schijnt, dat dit ontvlugten en wegloopen van den tijger in de coulissen een der toeren is, op welke de heer Carter zijne getemde dieren geleerd heeft, maar dat hij denzelven niet bij het affiche aankondigt, om het publiek en het personeel van het ballet de verrassing te vergrooten.

In Engeland mag men dit allerliefst gevonden hebben; maar hier te Brussel verlangt men geene herhaling er van.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 19. October. Men verzekert, dat jonkh. H. Backer, voorzitter van de Tweede Kamer gedurende de thans afgeloopen Zitting, door Z. M. begiftigd is met het commandeurskruis der orde van den Nederlandschen Leeuw.

ARNHEM, den 20 October. Wij vernemen dat de heer baron van Goltstein substituut-fiskaal bij het hoog militair geregtshof en lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, voor eerstgenoemde betrekking heeft bedankt, doordien hij beide betrekkingen niet naar wensch kon waarnemen.

Deze wijze van handelen verstrekt gewis tot groote eer van dezen vertegenwoordiger, die zijne geldelijke belangen (f 3,000 's jaars) heeft opgeofferd, om, zoo veel in zijn vermogen is, te beantwoorden aan het vertrouwen, hetwelk in hem, als afgevaardigde, gesteld wordt, en zich daaraan geheel toe te wijden, hoewel deze betrekking van onzekeren duur is.

Mogt dit voorbeeld navolging vinden, bijzonder bij die leden welke, bekleed met verschillende betrekkingen, dezelve onmogelijk te gelijker tijd naar behooren kunnen waarnemen.

VLIE, den 18 October. De Fransche brik La bonne Mère, kapt. Coulstriem, van Sunderland, met steenkolen naar Frankrijk, is heden morgen op de rug van de Witte Ton voor de sloot gestrand, vol water geloopen en zal geheel weg zijn; twee man der ekwipaadje zijn daarbij verdronken, de kapitein en de overige twee man zijn door het onverschrokken gedrag van T. Groese, schipper, J. Valk, T. Visser, K. Zon, G. Visser, D. Visser, C. A. Bruin, R. Visser, A. Visser, J. Molenaar, P. Smit, A. Duinwaatjer, D. Koudenburg en Jan Vliegop, zeelieden, zijnde de bemanning van den Vlielander Loodsboot n°. 2, met levensgevaar gered.

-- Uit Harderwijk schrijft men van den 25. Oct.:

Heden zal van hier te water naar Hellevoetsluis vertrekken, een detachement sterk 40 onder-officieren en manschappen, onder bevel van den luit.-kol. van Bihl, vergezeld van de 2 luitenants der infanterie W. Verster, F. G. Beckman, P. G. A. Anemaet, C. M. H. Kroeze en G. E. Tolsma van de kavallerie, alsmede de officieren van gezondheid G. A. Hogenraad en Bensinger, om aldaar aan boord van het schip Europa te worden geëmbarkeerd en na de kust van Guinea te hebben aangedaan en Negerrecruten te hebben ingenomen, naar Java te worden overgevoerd.

«Den 21. dezer nog naar Hellevoetsluis een detachement sterk 60 onderofficieren en manschappen onder bevel van den Kapt. J. F. Essers, begeleid door de 20 Luitenants C. F. de Lannoy J. E. Hagen, J. K. de Wolff, en de officieren van de gezondheid P. Bleeker en J. Honig, om aan boord van het schip de Prins van Oranje te worden geëmbarkeerd en naar Java te worden overgevoerd."

MIDDELBURG, den 21 October. Men verneemt, dat, ten gevolge der afwijzende beschikking van Z. M., op de requesten door en voor Jacobus Baert gepresenteerd, om kwijtschelding van de doodstraf met den strop, waartoe hij bij arrest van het provinciaal geregtshof in Zeeland, de dato 15 mei dezes jaars, ter zake van moedwilligen doodslag, gepleegd in den avond van den 23 december 1840, op de personen van Balten en Janna Zuidweg in derzelver woning onder Hoedekenskerke, onmiddellijk opgevolgd door diefstal, gepleegt bij nacht in de bewoonde huizing der verslagenen, is veroordeeld, -- die straf op aanstaanden Maandag den 25. dezer, binnen deze stad aan den veroordeelde zal worden ten uitvoer gelegd.

GEMENGDE BERIGTEN.

De Paus is te Rome wedergekeerd. -- Koning Willem Frederik heeft f 200 geschonken ter bekeering der slaven en heidenen in Suriname. -- Jenever te Schiedam het Ned. vat Amst. proef f 20.75. -- Een liefhebber van Thalia en Melpomene heeft zijne verzameling tooneelstukken van ouden en nieuwen datum, aan de bibl. der maat. van Ned. letterk. te Leijden, vereerd. — D°. Westhoff en vrouw zijn gescheiden van tafel en bed. (Rotterd. C.) — Terug uit Oost-Indie, de kolonel Le Bron de Vexela. -- Verbrand te Amsterdam het dochtertje van Simon Levi de Haan, oud 4 en een half jaar. -- Volgens de Globe is doctor Francia thans werkelijk overleden. — Rusland gaat ijverig voort met de Polen te metamorphoseren. — Benoemd tot voorzitter der Tweede Kamer, gedurende de tegenwoordige zitting, de heer E. W. van Dam van Isselt. — De speciale commissie ter herziening der mil. wetb. zal met 1 November aan 't werk gaan, en binnen 't jaar de opstellen van wetten enz. moeten inzenden. Bravo, Z. M.! -- Lodewijk Philips wordt door latingen in het leven gehouden. -- Te Portsmouth wordt druk gewerkt aan het uitrusten van oorlogschepen. -- Het kamp van Braschaet is opgebroken. -- Engeland werpt toornige blikken op de Vereenigde Staten. - Aangeboden door van Nooten te Schoonhoven, eene eenvoudige verklaring der 12 geloofsartikelen en het onze vader, ten gebruike van die niet lezen kunnen. (H. B.) - Door den Ouden te Amst. Neerlands schrikbarende ongevoeligheid en blindheid door het uit Rome ons dreigend geestelijk oordeel, door den baron van Zuijlen van Nijvelt a f-50. (Ib. 5 Oct.) - Een sterk, geref. jongeling, de kuiperij verstaande, en groot van tuk, wenscht ter uitbreidding zijner kundigheden geplaatst te worden, om het even waar. (H. B.) - Een veelbelovend jongeling wenscht in een droogerij geplaatst te worden. -- Aangeboden een weduwenaar, adres Assurantie en verhuurkantoor te Amsterdam. (H. B. 3105.) - De tijdingen uit Algerie blijven zoo gunstig luiden, dat men hoop voedt den oorlog aldaar weldra geeindigd te zien.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

21 October 1841.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
Oude Walch. Tarwe	f 11,50	Boekweit	f 6,75
Nieuwe dito . . .	« 10,25	Zomergarst	« 4,50
Oude Zeeuwsche dito	« 11,00	Winter Garst . . .	« 4,80
N. Zeeuwsche dito	« 10,00	Zeeuw. Paardenboonen	« 5,50
J. Zeeuwsche Rogge	« 7,50	Raapolie . .	f 53,50 p. vat.
N. dito	« 5,85	Patentolie . .	« 56,00 « «
W. Groene Erwten	« 9,50	Lijnolie . .	« 40,00 « «
W. Witte dito . . .	« 7,50	Raapkoeken	f 82, de 1040 st.
W. Koolzaad . . .	« 13,75	Lijnkoeken	« 10, « 100 «
Z. dito	« 13,75		
Haver	« 3,00		

Tarwenbrood het Ned. Pond [illegible] cent. Roggenbrood 15 en een halve cent.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 23 October. Sedert den 21 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Burclay de Jolly, H. C. Bruhn, Riga, lijnzaad; The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; Diana, C. Nahmens, Hull, stukgoederen; La Camille, F. Caban, Havre-de Grace, mahoniehout.

Voor Gend bestemd:

L'Esperance, A. van Geijt, Londen, stukgoederen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Expedite, J. B. Einders, Avoter, ballast; Johanna Caroline, Rostock, ballast; Bedlington, S. Berger, Leith, stukgoederen; The Ann, R. Risker, Filsroy, schors; Fortuna, N. T. Nielsen, Koppenhagen; Pauline, E. Dade, Ooostzee, die Alte Peter, P. F. Andreis, Rostock, alle drie met ballast; Louise, B. Chaptal, Londen, passagiers, Eliza Ann, H. H. Niejahr, Rostock, ballast; Cowslip, W. Belle, Hull stukgoederen; Aurora, J. E. Schalders, Hull, beenderen; der 4 Soskende, D. Authonissen, Noorwegen; Betty Hermann, J. H. Smidt, Drontheim; Vigilantie, B. Ellingson, Gohtenburg; Wilhelm, P. Bradhering, Rostock, alle vier met ballast; de Pijthon, I. A. Bunnemeijer; Londen, stukgoederen.

ADVERTENTIEN.

Te Vlissingen, bij C. J. DE SWART.